

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Practica Theologiae Mysticae

Gelen, Victor

Coloniae Agrippinae, 1652

Articulus Nonus. Synopsis status Meditationis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9766

culcamus *a*) præscribi soleant. non quidem tanquam finis perfectionis internæ, sed duntaxat vt medium, sine quo non, ad contemplationis quietem, instabilis, & vagabundus animus pertinere potest. Vndè etiam sicut aqua turbata, aut inquieta, imaginem non recipit; sic neque spiritus vagus, & profugus super terram, varijsq; concupiscentijs allectus, & mortificationis, ac Virtutis labore nondum confractus. Et hinc iure merito tam ad aspirationis, quam [contemplationis perfectionem requiritur quies à perturbationibus *b* passionum, ad quam peruenitur per virtutes morales, & per prudentiam.] Vt autem quæ fusiùs dicta sunt de statu meditationis, compendiosa praxi complectamur, apponitur hic consequenter,

Synopsis status Meditationis.

ARTICVLVS NONVS.

Meditatio c cordis mei in conspectu tuo semper. ac si diceret. ô pia anima, quæ opitulante diuina gratia, vitæ mysticæ initia subire statuisti, & per sacras meditationes, vnum ex altero colligis, vt ignorantiam cæcutientis intellectus corrigas, quo ita voluntatem (ad omne opus bonum languidam) piè commouere possis: noli hoc ipsum tepida negligentia aliquando facere, aliquando autem omittere; sed profus virili animo tam diuino muneri, totam vitam tuam sanctifica, de-

uoue, & consecra; ideò enim dicitur, meditatio cordis mei in conspectu tuo semper, id est, tota vita.

Non tamen ad instar Ethnicorum, aut Hæreticorum more, vel etiam spirituales honorem ambientium, qui speculationibus rerum diuinarum ad oblectationem intellectus, & iactantiam duntaxat, se se dedicare solent; & ideò dicit, meditatio cordis mei, vt videlicet sicut ex naturali corruptione de corde *d* exeunt cogitationes malæ, adulteria, fornicationes, homicidia, furta, avaritiæ, nequitia, dolus, impudicitia, oculus malus, blasphemia, superbia, stultitia, ita profus ex meditatione talem haurias vtilitatem, vt dein ex eodem corde procedant, vt fructus spiritus, cogitationes bonæ, ac charitas, *e* gaudium, pax. patientia, benignitas, bonitas, longanimitas, mansuetudo, fides, modestia, continentia, castitas.

Ad has porrò virtutes, nulla meditatio tantum proderit, quam accurata & perspicua illa sacratissimæ vitæ, & passionis Saluatoris Domini nostri IESV Christi, in qua non tantum humanæ, sed & diuinæ virtutes, animæque oblectationes habentur, vt ideò etiam subindè, ab humana ad diuinam præstantiam considerandam transire liceat. Vndè quoq; dicit, & meditatio cordis mei in conspectu tuo, scil. diuino; quatenus non semper hæreas, in considerandis mysterijs humanitatis, sed etiam diuinitatis, cum Saluator noster simul in eodem

a Inf. dec 1. n. 1. & 2. *b* S. Thom. cont. Gent. l. 3. c. 37. *c* Ps. 48. *d* Marc. c. 7. *e* Gal 5.

eodem composito fuerit, sitque Deus, & homo. Quæ ut faciliora euadant, diligenter obseruentur tres partes substantiales, scilicet præparatio, meditatio, & actio; idque vel imaginatione, ac si præsens omnia intueris audiresque; vel ratiocinatione, tecum cogitando causam, id est, amorem, & finem, id est, salutem humani generis, & tuam in particulari: vel affectu, dum ipso instanti cogitationis sacrorum mysteriorum, in compassionem, amorem, gratitudinem, & similia resoluas, prout ex aliquo approbato, & praxis mysticæ prudente viro audiueris, legerisve in tali libro, quem tibi magis utilem didiceris in praxi.

Vt autem meditatio firma sit, & non facile subiecta distractionibus, utque intellectus clarius lumen percipiat, & voluntas penitus moueatur, diligens habeatur ratio circumstantiarum, quæ copiose à meditationis scriptoribus solent explicari. Sit etiam meditatio, non sensibilis deuotio, ne propriæ consolationi affixa, amorem sensibilem extorquere labores, & fortè ex propria culpa corporis debilitatem, & capitis dolores incurras, quandoquidem sensibilis illa deuotio principaliter, ad demulcendam naturæ corruptæ insaniam, & inclinationem ad mundanas cupiditates alleuiandam, pijs animabus concedatur. Et certè si meditatio cordis tui fuerit in conspectu Dei semper, omnes illusiones, visiones, ecstases & nimias suauitates (nonnullis periculis expositas) euades facillimè. In corde enim

tuo cognosces, te similia non debere appetere, ad perfectionem, & mortificationis depurationem necessaria etiam non esse, ipsis alijs taliter illis, tandem in corde suo intelligentibus, quo mouente, quo authore, & quam modico virtutis progressu, ac mortificationis ardore, dies tuos vanè, ne dicam malitiosè consumpserint. & idè esto affluant sensibilis deuotionis diuitiæ, noli cor tuum apponere, ut meditatio cordis tui sit in conspectu Dei semper, nec ab illo oculum auertas, ut illius paruulo gustu sensualitati tuæ satisfaciat; imò modicum talem deuotionem æstimare debes, & tantum de ea assumere, quantum ad recollectionem, virtutis, & mortificationis studium, noueris esse necessarium: alioqui Deo mittente aliquam ariditatem, se seque abscondente, ex contraria sensualitate, supra modum inuenies te desolatam, & tristem.

Sit etiam meditatio cordis tui, id est, non sensualitatis, sed magis fidelitatis & constantiæ; cor enim dat animum virilem, ut infracto pectore, quæque sui muneris subire valeat. quando ergò meditatio non poterit fieri pacifica quiete, noli putare, te aliud non posse præstare, quin imò ad cordis tui virtutem, meditationem tuam recipias, & ubi vis concupiscibilis, & blandientis amoris deficit, ibi vim irascibilem commoue, te ipsam contemne, contra proprios defectus indignare, acrius virtutis & mortificationis studium propone, indignam te ipsam habeas, quæ ali-

qua quiete interna fruaris, quæ Dei amore, & gustu afficiaris: Ac demum quæcumque ariditatem, modestiam, afflictionemque compereris, illam insigni constantia arripas, passionem, crucem, & mortem Saluatoris pro modo imitatura.

At ne in incertum curras, aut pugnes, quasi aërem verberans, noli propositum virtutis, mortificationis, & emendationis generali modo instituere, ac dicere, in omnibus me offerro ad quælibet toleranda, in omnibus imperfectioribus me emendabo: nam oportet, ut meditatio cordis tui sit, non alicuius indifferentis cogitationis: de corde enim particularia exeunt, scilicet inclinatio ad hoc, vel illud videndum, audiendum, dicendum, appetendum; & ideò in particulari quoque firmiter statuere habes hodie, vel usque ad proximum tempus orationis, verbi gratia, tertio in oculis, auribus, cogitationibus, &c. mortificabo me ipsam, sincero de super examine instituto sequenti oratione, dum iterum ad propositum ventum fuerit, an prius promissa præstita sint, nec ne, dura tui ipsius increpatione adhibita, si quidquam omissum deprehenderis; illicò de nouo iterum ex corde statuens particulares defectus emendare, ne illorum absurditate, iure merito ab interna pulchritudine reijciaris.

Quod si meditatio cordis tui taliter fuerit constituta, spiritali profectui, virtutis, & mortificationis puritati, pro

modulo tuo satisfacies. nec contristaberis diutiùs, quam coætanei, aut fortè tota vita, in meditatione cordis tui in melius procedas: sic enim vtiliter meditando eris quoque in conspectu Dei semper, nec te affliget, imò gaudebis amplius, si & tu cum illis, qui in perfectioribus statibus Deo coniunguntur, adstiteris duntaxat. ideò etiam non leuiter, & sine prudentis mystici consilio, ad perfectiores status transibis; sed sit semper meditatio cordis tui in conspectu Dei, si ipsi ita visum fuerit, hoc modo paulatim, & mitiori modo, tenebras intellectuales, & voluntatis cupiditates conuersura in delectationem spiritalis vitæ, virtutis præstantiam, & Dei amorem. Ut autem mystico constet, quantum in spiritali vita profecerit, consequenter dicimus

De spiritali profectu, duratione, & transitu à meditationis ad aspirationis statum.

ARTICVLVS DECIMVS.

SACRÆ meditationis fidelis exercitatio, id tandem præstat, ut non solum inuisibilia a Dei, per ea quæ facta sunt, intellecta conspiciantur, utque in omnibus Dei operibus liceat aliquam bonam haurire cogitationem; sed etiam, ut interior spiritus ignorantia pedetentim corrigatur, substituto lumine rerum diuinarum, cuius pulchritudine facile etiam voluntas ad virtutem, & Dei amorem excitetur. quo in genere acci-

a Rom. x.